

KONSPEKTY

Modlitwa wsparciem dla ewangelizacji wg św. Pawła¹

Przeczytajmy Rz 15, 19-33, w którym Apostoł Paweł odsłania swe plany dotyczące działalności misyjnej.

- Jaki etap swej misji uważa za wypełniony?
- Jakie są plany na przyszłość?
- Jakie ma zadania na teraz (15, 25-26)?

Apostoł obawia się, żeby Kościół nie rozpadł się na część pochodzącą z pogaństwa i tych z judaizmu. Przez swą zbiórkę na rzecz Kościoła – Matki w Jerozolimie chce podkreślić zależność, dług wiernych pochodzących z pogaństwa wobec Matki, by wzmocnić poczucie jedności i solidarność wiernych.

W tym kontekście zabiegów misyjnych i duszpasterskich kieruje do adresatów usilną prośbę o modlitwę:

- Przeczytajmy tę prośbę (Rz 15, 30)

Przekład dosłowny: „abyście zaczęli walczyć razem ze mną modlitwami”.

- Jaki ma być cel i skutek tych modlitw wg Rz 15, 30-32?

Tej postudze zagraża zło i sprzeciw, zasadzki ze strony niewiernych w Judei, a także ryzyko odrzucenia datków przez fanatyków (judaizujących). Modlitwy potrzebuje też dla swej misji do Hiszpanii przez Rzym.

2. Modlitwa a głoszenie ewangelii wg Ef 6,18-20; Kol 4, 2-4.

W podobnych tekstach zawierających zachętę do modlitwy jest też istotna różnica.

- Przeczytajmy oba teksty. Kto jest podmiotem ewangelizacji w jednym i drugim?

(Apostoł w Ef; wszyscy wierzący w Kol)

- Co jest wiodącym tematem Ef 6,10-20?
- Przeczytajmy inne teksty o uzbrojeniu do tej walki duchowej w 1Tes 5,1-11; Rz 13,11-14.
- Jaki jest kontekst naszego życia dzieci Bożych wg Ef 5,1-16?
- Jakie jest wstępne i zarazem główne wezwanie naszej perykopy w Ef 6,10?
- Co jest tematem 6,10-13?

---

¹ Por. S. Bielecki, *Modlitwa wsparciem dla ewangelizacji według Rz 15,30-32; Ef 6,18-20; Kol 4,2-4 i 1 Tm 2,1-7*, w: *Wszystko czynię dla Ewangelii. Księga pamiątkowa ku czci o. Prof. Hugolina Langkamera OFM, red G. Witoszek i inni*, Lublin 2000, ss. 51-68.

-Wyszczególnijmy elementy uzbrojenia w 6,14-17.

Czego od was wymaga od nas podjęcie zwycięskiej walki wg tego tekstu?

Co z tego realizujesz już, a nad czym musisz jeszcze pracować?

- Co jest treścią końcowego wezwania w 6,18-20

W Ef 6, 13nn autor używa słów ze słownika wojskowego *stenai* i *antistenati* (ostać się, pozostać na polu walki, przeciwstawić się [wrogowi w walce]) aż do zwycięstwa. Oznacza to, że chrześcijanin nie może dezertować czy uciekać przed walką i przed nieprzyjacielem, ale winien walczyć o swe zbawienie i ostać się wobec przewrotnej przebiegłości, chytrej taktyki i zwodniczych i oszukańczych sztuczek diabła.

- Czy zdawaliśmy sobie sprawę z powagi sytuacji?

- Jakie podstępny diabła rozpoznaliśmy już w osobistej walce?

- Jakie oszukańcze sztuczki stosuje diabeł w życiu społecznym w świecie?

- Kto jest głównym wrogiem w tej walce? Jakich autor stosuje określenia?

- Czy zdarzyło się nam walczyć z ludźmi, a nie z diabłem?

- Ile elementów uzbrojenia duchowego wylicza autor w 6,14-17?

- Jaki jest ostatni i najistotniejszy element oręża chrześcijańskiego? (modlitwa)

Autor podkreśla konieczność stanięcia do walki i intensywnej modlitwy.

- Porównajmy wezwanie Jezusa w Łk 21,46. Z modlitwą wiążą się wszystkie elementy uzbrojenia. Wytłumacz, jakie widzisz ich związki z modlitwą.

- Skoro modlitwa jest do Boga, to dlaczego wg ciebie jest ona najważniejszym orężem w walce z diabłem?

- Jak Jud 20 określa modlitwę chrześcijańską? Porównaj z Ef 6,18.

- Jednym z elementów oręża w walce duchowej jest słowo Boże. Czym jest ono wg Ef 6,17?

- Miecz nazywany po grecku *machaira* to krótki obosieczny miecz, używany jako broń zaczepno-obronna. Apostoł sugeruje, że Ewangelia jest bronią zaczepną. Jej przyswajanie i głoszenie służą odnoszeniu zwycięstwa nad mocami zła i zaprowadza panowanie Chrystusa. Tłem biblijnym tych powiązań Ducha, miecza i słowa jest Iz 11,1-4. Przeczytajmy i wyjaśnijmy, jakie trzy elementy wiążą się ze sobą w Iz 11. W jaki sposób trzeba brać „miecz Ducha” wg Ef 6,18-19?

- Ponieważ jest to poważna walka duchowa z mocami zła większymi od nas, potrzebujemy pomocy od Boga i wyposażenia w nadprzyrodzone narzędzia do tej walki. Zatem nieustannie i usilnie powinniśmy prosić o nie Boga na modlitwie.

- Kto potrzebuje tej modlitwy?

- Za kogo trzeba się modlić? (za siebie i za głosicieli Ewangelii)

- Kiedy i w jakich okolicznościach mamy się modlić? – zob. Ef 6,18; 5,15-20; 1 Tes 5,17; Rz 8,15n.26n.

- Apostoł wzywa do modlitwy w „każdym czasie” (*kairos*). Każdy *kairos* chrześcijanina powinien być wypełniony modlitwą.

- Owe *kairos* to wydarzenia, sytuacje, doniosłe i rozstrzygające momenty życia, mające związek ze zbawieniem. Modlitwa jest bezwzględnie konieczna, by zwyciężać nieustannie w tych „złych dniach” naszego życia na ziemi, por. też Łk 21,36 i Mk 13, 33.

- W Ef 6,18 wytrwale modlitewne czuwanie na rzecz wszystkich świętych (czyli chrześcijan), mające na względzie cały Kościół pielgrzymujący, przywołuje obraz żołnierza czuwającego na warcie (czyżby aluzja do nocnych czuwań praktykowanych w ówczesnym Kościele?). Do tego dochodzi mocny akcent położony na konieczność szczególnej modlitwy za Apostoła, który niejaki walczy na froncie, prowadząc zaczną walkę przez głoszenie Ewangelii tym, którzy jej jeszcze nie znają.

3. W Kol 4,2-4, tekście paralelnym do Ef 6,18-20, sytuacja zdaje się jeszcze inna.

- czym autor Kol 4, 2 łączy teraz modlitwę? (z dziękczynieniem)

- Autor w Kol akcentuje, że wdzięczność Bogu winna przenikać całe życie chrześcijanina, szczególnie modlitwę i czuwania (zob. 1,3.12; 2,7; 3,17; 4,2).

- Za kogo autor poleca modlitwę w Kol 4,3?

- W jakim celu trzeba omadlać działania apostołskie?

Głoszenie Ewangelii jest zależne całkiem od Boga. Jego skuteczność zależy od Niego, a nie od samych wysiłków apostoła. Bóg otwiera serca adresatów Ewangelii, bo udziela słowu Ewangelii mocy i skuteczności. Właściwe wykorzystanie czasu może być w oparciu o mądrość (4,5). Tu chodzi o mądre postępowanie wobec tych, którzy są „na zewnątrz”, czyli pogan. Chrześcijanie nie zamykają się w getcie, ale żyją pośród świata zdominowanego przez zło, dlatego winni mądrze wykorzystywać ten *kairos* przez misjonarskie oddziaływanie na środowisko niewierzących. Ten chrześcijański *kairos* (czas szczególny) koniecznie trzeba mądrze wykorzystać, by nie zostać zwyciężonym przez zło i diabła. To zwycięstwo odnosi się przez modlitwę i ewangelizację, nawet pośród przeciwności i cierpień.

- Zauważmy też znamienne kolejność napomnień, wskazującą na porządek zbawczy w Kol:

- Na kim skupiona jest uwaga w 3,1-4? (na wiernym i jego więzi z Chrystusem)

- Co następnie jest w centrum uwagi w 3,5-17 i 3,18-4,1? (wzajemne relacje w Kościele; relacje w rodzinach chrześcijańskich).

- Tekst 4,2-6 zamyka wskazana dla ochrzczonych. Na kogo wskazuje teraz autor? Za kogo jeszcze są odpowiedzialni chrześcijanie? (za niewierzących, którzy ich otaczają w ich środowiskach)

4. Przeczytajmy wreszcie wskazania dotyczące modlitwy w 1 Tm 2,1-7.

- Kto jeszcze ma być przedmiotem modlitwy wiernych?

5. Podsumujmy odkryte prawdy i zastanówmy się wspólnie nad sposobem realizacji poleceń apostoła.